

A vintage-style photograph with a warm, golden-brown color palette. On the left, a woman is shown from the waist down, wearing a light-colored dress with a vibrant floral pattern in shades of green, blue, and purple. On the right, a classic bicycle with a brown frame and a black basket on the handlebars is parked. The background is a field of tall, dry grasses and trees, suggesting a rural or natural setting. The overall texture of the image is slightly grainy and aged.

ΝΤΙΝΟΣ ΓΙΩΤΗΣ

η Γαλλίδα
δασκάλα

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Η Γαλλίδα δασκάλα**
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Ντίνος Γιώτης
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Χρυσούλα Τσιρούκη
ΣΥΝΘΕΣΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Χρυσούλα Μπουκουβάλα
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Μερσίνια Λαδοπούλου
ΕΚΤΥΠΩΣΗ: Άγγελος Ελευθέρος & ΣΙΑ Ο.Ε.
ΒΙΒΛΙΟΔΕΣΙΑ: Κωνσταντίνα Παναγιώτου & ΣΙΑ Ο.Ε.

© Ντίνος Γιώτης, 2013
© Φωτογραφίας εξωφύλλου: Pixtal/www.iml.gr
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2013

Πρώτη έκδοση: Απρίλιος 2013, 3.000 αντίτυπα

ISBN 978-618-01-0086-0

Τυπώθηκε σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευσή του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.
Έδρα: Τατοίου 121
144 52 Μεταμόρφωση
Βιβλιοπωλείο: Μαυρομιχάλη 1
106 79 Αθήνα
Τηλ.: 2102804800
Telefax: 2102819550
www.psichogios.gr
e-mail: info@psichogios.gr

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.
Head office: 121, Tatoiou Str.
144 52 Metamorfoosi, Greece
Bookstore: 1, Mavromichali Str.
106 79 Athens, Greece
Tel.: 2102804800
Telefax: 2102819550
www.psichogios.gr
e-mail: info@psichogios.gr

ΝΤΙΝΟΣ ΓΙΩΤΗΣ

η Γαλλίδα
δασκάλα

Στην Κατερίνα

Εκείνο το καλοκαίρι του 1961, η Γαλλίδα δασκάλα έχει έρθει για δεύτερη φορά στο κτήμα του Παπά-ζογλου. Είναι τέτοια η ομορφιά της, που μιλούν για αυτή με θαυμασμό όχι μόνο όσοι έτυχε να τη δουν, όπως εγώ, αλλά και όλοι εκείνοι που δεν την είχαν δει ποτέ. Έχω ακούσει ότι τα μεσημέρια κάνει μπάνιο σ' ένα κρυφό μέρος. Άλλοι λένε ότι είναι μια στέρνα μέσα στα περιβόλια και άλλοι ότι είναι ένα σημείο, σαν κρυμμένο απ' τον Θεό, σε μια καμπή του ποταμού, όπου τα νερά σχηματίζουν μια φυσική πισίνα. Κάποιοι διαδίδουν ότι γνωρίζουν αυτό το μέρος, και μάλιστα οι πιο ευφάνταστοι δηλώνουν κατηγορηματικά ότι την έχουν δει να κολυμπάει και να παίζει με τα νερά ολόγυμνη, σαν τη θεά Αφροδίτη, σε μια λιμνούλα, κάτω από πλατάνια και ιτιές. Τα νερά είναι τόσο κρυστάλλινα, που μπορείς να δεις στα τρία μέτρα μουστακάδες να σκαλίζουν με τα μουστάκια τους το βυθό, ανάμεσα στις γυαλιστερές πέτρες, ψάχνοντας για τροφή. Οι ονειροπαρμένοι λένε ότι είναι τόση η ομορφιά της, που όταν μπαίνει στο νερό, τα αηδόνια στα γύρω δέντρα σταματούν το κελάηδημα. Κι όταν κάποιος τους αντικρούει λέγοντας ότι τα πουλιά δεν μπορούν να ξεχωρίσουν ένα γυμνό σώμα, εκείνοι ορ-

κίζονται ότι τα αηδόνια το μπορούν. Κάθε κρυφά ερωτευμένος με τη δασκάλα έχει να διηγηθεί τη δική του φαντασίωση, και όσοι την ακούν την παραλλάσσουν κάπως ή προσθέτουν τη δική τους εκδοχή, έτσι που στο τέλος κυκλοφορούν διάφορες φανταστικές ιστορίες για τη Γαλλίδα – όπως εκείνη που ήθελε τον επιστάτη του κτήματος να χάσει ξαφνικά το φως του όταν την αντίκρισε να κάνει μπάνιο ολόγυμνη. Έχω μαγευτεί από αυτές τις ιστορίες, αλλά δεν τις πιστεύω, επειδή ίσως θέλω να είμαι εγώ ο πρώτος που θα δει τη Γαλλίδα δασκάλα γυμνή μες στα νερά. Έτσι, αποφασίζουμε με τον Φάνη να πάμε να βρούμε εκείνο το μυστικό μέρος.

Η μουν σκυμμένος πάνω από τη φωτογραφική τράπεζα και προσπαθούσα με μια λούπα να διαλέξω μια καλή φωτογραφία για το εξώφυλλο του βιβλίου που είχα αναλάβει την επιμέλειά του. Ο φωτογράφος με τον οποίο συνεργαζόμουν ήταν φανατικά προσηλωμένος στο φιλμ και δεν ήθελε ν' ακούει για ψηφιακές κάμερες και τα ρέστα. Προτιμούσε τον κόκκο από το πίξελ, με την ίδια εμμονή που μερικοί συγγραφείς επιμένουν να χτυπάνε τα πλήκτρα της παλιάς γραφομηχανής τους από το να γράφουν στην οθόνη του κομπιούτερ. Ωστόσο, αν έκρινα από την πλαστικότητα των καλλίγραμμων κοριτσιών που μου χαμογελούσαν περιπαθώς μέσα από τη λούπα, ποτέ δε θα πίεζα το φωτογράφο ν' αλλάξει φορμά.

Εργαζόμουν ως επιμελητής σ' έναν εκδοτικό οίκο που θησαύριζε, εκδίδοντας ροζ ιστορίες με φανταχτερό περιτύλιγμα. Ένα τέτοιο περιτύλιγμα είχα αναλάβει να βρω για το βιβλίο που είχε τον παράξενο τίτλο *Γυνή Πυγοστόλος*. Η ιστορία του βασιζόταν στη συμβουλή του μισογύνη Ησίοδου προς τους άντρες: «Μηδέ γυνή σε νόον πυγοστόλος εξαπατάω», δηλαδή «μη σου εξαπατά το νου γυναίκα με στολισμένα πισινά». Ο συγγραφέας του βιβλίου ήταν κάποιος

που δεν ήθελε να αποκαλυφθεί το πραγματικό του όνομα, αλλά όλοι στον εκδοτικό οίκο έλεγαν ότι πίσω από το ψευδώνυμο κρυβόταν κάποια γνωστή ζωγράφος της Αθήνας.

Στα αυτιά μου αντήχησε το κουδούνισμα του εσωτερικού τηλεφώνου. Χωρίς να πάρω το μάτι μου από τη λούπα και το όμορφο κορίτσι που μου χαμογελούσε μέσα από το φακό, ρώτησα τη γραμματέα αν έφεραν τα εισιτήρια. Την επομένη πετούσα για Αμερική, επίσκεψη στο γιο μου, στο Σαν Φρανσίσκο.

Στο πρόγραμμα της ζωής του έχει εντάξει κι εμένα, όπως έκανε με καθετί στην τακτοποιημένη ζωή του. Κάθε χρόνο στα γενέθλιά του με προσκαλεί στο σπίτι του, όπου ο ίδιος ψήνει μπιφτέκια στον κήπο του, με τον τρόπο που συνηθίζουν στην Αμερική. Μου δίνει την εντύπωση ότι το κάνει όχι από υποχρέωση προς εμένα, αλλά από καθήκον προς τα παιδιά του. Μέσα από αυτή την ετήσια πρόσκληση ανανεώνει τη σχέση με τον παππού τους και είναι σαν να πληρώνει την ετήσια δόση της κάρτας του. Δε με ενοχλεί καθόλου, γιατί έτσι μπορώ να βλέπω τα εγγόνια μου. Είναι η μοναδική δυνατότητα που μου δίνεται και με λαχτάρα περιμένω κάθε φορά να πάω. Δεν επιτρέπω στον εαυτό μου να σκεφτεί οτιδήποτε αρνητικό για το παιδί μου. Μου αρκεί που με έβαλε στη ζωή του, έστω και ως ένα κομμάτι του σκηνικού ενός μπάριμπεκιου.

«Όχι ακόμα, κάποιος κούριερ έχει ένα δέμα για σας», ήρθε η απάντηση της γραμματέως από την ενδοσυνεννόηση.

«Υπόγραψε εσύ», σχεδόν τη διέταξα.

«Λέει πως πρέπει να το παραδώσει σ' εσάς προσωπικά, κύριε Άγη».

Η γραμματέας με φωνάζει πάντα με το μικρό μου κι αυτό με κάνει να αισθάνομαι ακόμα μεγαλύτερος από πενήντα εννέα ετών, που γίνομαι τον επόμενο μήνα. Ανασήκωσα το κεφάλι μου από τη φωτογραφική τράπεζα κάπως απορημένος.

«Καλά, πες του να περάσει».

Ακούμπησα το δέμα, που είχε μέγεθος όσο ένα κουτί από παπούτσια, πάνω στο γραφείο μου. Ήταν τυλιγμένο σε πλαστική σακούλα που έφερε τα διακριτικά της μεταφορικής εταιρείας. Στην απόδειξη πληρωμής υπήρχε το όνομα του αποστολέα. Δε μου θύμιζε κανέναν. Το περιεργαζόμουν σαν να επρόκειτο για βόμβα που θα έσκαγε από στιγμή σε στιγμή. Τελικά αποφάσισα να το ανοίξω και με αργές κινήσεις έσκισα τη νάilon σακούλα και μετά το χαρτί περιτυλίγματος. Πράγματι, μπροστά μου αποκαλύφθηκε ένα κουτί γνωστής φίρμας αθλητικών παπουτσιών. Το άνοιξα με προσοχή και την επόμενη στιγμή μια ανεπαίσθητη οσμή υγρασίας και μούχλας τρύπωσε στα ρουθούνια μου. Παραμέρισα τα χαρτιά που περιέβαλλαν το προφυλαγμένο αντικείμενο, οπότε από μέσα, σαν νεοσσός στη χάρτινη φωλιά του, ξεπρόβαλε ένα παλιό πιστόλι. Σκουριά είχε καλύψει σχεδόν όλη την επιφάνειά του, όπως τα βρύα την επιφάνεια ενός κορμού δέντρου, ενώ στις αρθρώσεις του και στη σκανδάλη διακρίνονταν ίχνη από ξεραμένο χώμα. Στην κάννη του ήταν χωμένο, με τη μορφή ενός μικρού πάπυρου, ένα χαρτί. Αυτό, σε αντίθεση με το πιστόλι, ήταν ολοκαίνουργιο, κομμένο πρόσφατα από τις σελίδες κάποιου μπλοκ.

Έπιασα το πιστόλι, το ζύγισα στο χέρι μου και ήταν σαν να ζύγιζα το ασήκωτο βάρος μιας ολόκληρης ζωής. Έπειτα τράβηξα με προσοχή το χαρτί, το ξετύλιξα και διάβασα τις λίγες φράσεις. Σαν να πυροδότησε κάποιος έναν εκρηκτικό μηχανισμό μέσα μου και οι λέξεις με χτύπησαν κατευθείαν στην καρδιά. Με χέρι αδύναμο πάτησα το κουμπί της ενδοσυνεννόησης.

«Μάρθα, ακύρωσε την πτήση μου, σε παρακαλώ».

Ταξίδεψα στην εθνική οδό παρέα με ένα σκουριασμένο πιστόλι και τις σκουριασμένες αναμνήσεις μου. Στο κάθισμα του συνοδηγού, δίπλα μου, αναπαύοταν μέσα στο κουτί από αθλητικά παπούτσια το παλιό περιστροφο, ένα 38άρι Κολτ. Αραιά και πού του έριχνα ματιές σαν να περίμενα κάποια απάντηση από αυτό. Απομακρυνόμουν από την πρωτεύουσα με σταθερή ταχύτητα εκατόν εβδομήντα χιλιομέτρων την ώρα και επέστρεφα στον γενέθλιο τόπο έπειτα από σχεδόν μισό αιώνα.

Από την αρχή του ταξιδιού προσπαθούσα να εντοπίσω στον ουρανό, ανάμεσα στα αστέρια που ανέτελλαν, το λαμπρότερο αστέρι του, τον περίφημο Σείριο. Αρχικά ρίχνο-ντας κλεφτές ματιές μέσα από το παρμπρίζ, χαμηλά στον ορίζοντα, εκεί όπου υποτίθεται πως βρίσκεται ο αστερισμός του Μεγάλου Κυνός. Στη συνέχεια, όταν η κίνηση άρχισε να αραιώνει, βγάζοντας σχεδόν όλο το κεφάλι μου έξω από το παράθυρο. Σε μια τέτοια θέση με βρήκε η νταλικά που ερχόταν από το αντίθετο ρεύμα. Το αναβόσβησμα των φώτων και η παρατεταμένη κόρνα με επανέφεραν ακα-

ριαία στη λωρίδα μου και στην πραγματικότητα. Μειδίασα στη σκέψη πως το θάνατό μου θα τον κατέτασσαν σ' ένα από τα εκατοντάδες τροχαία λόγω υπηλίας, και κανείς δε θα μάθαινε ποτέ πως ένα χιλιοστό του δευτερολέπτου πριν συνθλιβεί το κρανίο μου στις λαμαρίνες εγώ έψαχνα για κάποιο αστέρι στον ουρανό.

Ακόμα δεν μπορούσα να ξεδιαλύνω τι ήταν εκείνο που με έσπρωξε σ' αυτό το ταξίδι της επιστροφής. Η περιέργειά μου να αντικρίσω το παρελθόν έπειτα από μισό αιώνα, η νοσταλγία για εκείνη τη νύχτα της ζωής μου, που με σημάδεψε ερωτικά για πάντα, οι τύψεις για όσα έκρυβα βαθιά μέσα μου όλα αυτά τα χρόνια ή μήπως ο φόβος της αποκάλυψής τους;

Το 38άρι, καθώς κείτονταν δίπλα μου σιωπηλό, θύμιζε σκελετό που η αρχαιολογική σκαπάνη έφερε στο φως ύστερα από χιλιάδες χρόνια και όλοι τώρα –αρχαιολόγοι, ιστορικοί, ερευνητές– αδημονούσαν να τους αποκαλύψει μυστικά, να τους φανερώσει αλήθειες και να ανατρέψει καθερωμένες απόψεις. Το πιστόλι έκρυβε το μυστικό που μόνο εγώ νόμιζα ότι γνώριζα, αλλά όχι τώρα πια. Αυτός που μου το ταχυδρόμησε μέσα σ' εκείνο το κουτί, που τώρα κοιμάται στη θέση του συνοδηγού, γνώριζε επίσης. Τουλάχιστον το μέρος όπου ήταν κρυμμένο όλα αυτά τα χρόνια.

Το περίγραμμα των βουνών στον ορίζοντα άρχισε να παίρνει ένα απαλό μενεξεδί φως που βαθμιαία γινόταν ρόδινο. Χαμηλά η θάλασσα αντανακλούσε αχνά το φως του ήλιου που δεν είχε ανατείλει ακόμα και μου έφερε στο μυα-

λό τη μικρή λιμνούλα, όπως εκείνη καθρέφτιζε το φεγγαρόφως εκείνη τη νύχτα του μακρινού καλοκαιριού των παιδικών μου χρόνων. Ήταν τότε το δεύτερο καλοκαίρι που η Μπριζίτ ερχόταν στο κτήμα του Βάιου Παπάζογλου, Ιούλιο μήνα, τότε που ο Σείριος φαινόταν να πλησιάζει όσο ποτέ πολύ κοντά στη Γη, αγγίζοντας σχεδόν τον ορίζοντα.

Θυμάμαι τότε που την είδα για πρώτη φορά. Μόλις είχαν κλείσει τα σχολεία –τελείωνα την πέμπτη δημοτικού– κι ένα μακρύ, αργόσυρτο καλοκαίρι ξεκινούσε, γεμάτο ζέστη και ανία.

Ως συνήθως, προτιμούσα να τριγυρίζω άσκοπα στα χωράφια και στο ποτάμι παρά να πηγαίνω στις δουλειές που μου ανέθετε ο πατέρας μου στο κτήμα. Αυτό βέβαια τον έκανε έξαλλο –με αποκαλούσε συνέχεια τεμπέλη και άχρηστο– αλλά δεν ήταν λόγος για να στενοχωριέμαι ιδιαίτερα. Όταν όμως άρχιζε τις «χριστοπαναγίες» ή μου άστραφτε καμιά ανάστροφη, τότε έβαζα την ουρά κάτω απ’ τα σκέλια και σαν δαρμένο σκυλί έτρεχα να κάνω αυτό που έπρεπε. Ύστερα, για κάποιες μέρες, ξανακέρδιζα σιωπηρά το δικαίωμα στην τεμπελιά, μέχρι να με ξαναθυμηθεί ο πατέρας μου.

Τα καλοκαίρια μου ήταν βασανιστικά αργά, και όσο μεγαλύτερα τόσο λιγότερο ασχολιόταν μαζί μου. Ιδίως από τότε που φόρεσα γυαλιά. Όπως είπε ο γιατρός στον πατέρα μου, είχα μυωπία και στα δύο μάτια. Έτσι εκείνος άρχισε να με θεωρεί ελαττωματικό –κανέννας άλλος στην οικογένεια δε φορούσε γυαλιά–, οπότε με παράτησε στην ησυχία μου. Φο-

ρούσα τα γυαλιά στο σχολείο για να βλέπω στον πίνακα, αλλά και για να κυνηγάω πουλιά. Χανόμουν στους αγρούς, κυνηγώντας κοτσύφια, σπουργίτια, τσώνους και μελισσοφαγάκια με την ξύλινη σφεντόνα μου, ψαρεύοντας μουστακάδες, άσπρες και χασκώνες με την αυτοσχέδια πετονιά μου, γυρίζοντας άσκοπα μες στα χωράφια και στους μπαξέδες, χωρίς κανέναν να με αναζητά. Ήταν φορές που η μάνα μου με ξεχνούσε μια ολόκληρη μέρα και με αναζητούσε μόνο όταν σουρούπωνε. Τότε έβγαινε στην αυλή του σπιτιού και με φωνές με καλούσε να μαζευτώ στο σπίτι, όπως η κλώσα φωνάζει τα τσιροπούλια της. Τότε εγώ εμφανιζόμουν μέσα από τα περιβόλια, έχοντας μερικά σκοτωμένα πουλιά κρεμασμένα στη ζώνη μου, ή άλλοτε κάνα δυο ψάρια, περασμένα από τα βράγχια, σε μια βέργα από λυγαριά.

Έτσι περνούσαν τα καλοκαίρια μου, κάπως έτσι θα περνούσε κι αυτό που μόλις άρχιζε· κάνοντας παρέα με τον Φάνη και αλητεύοντας δεξιά κι αριστερά. Ο Φάνης ήταν ο καλύτερός μου φίλος. Σκληρός και μάγκας. Ορφανός, ζούσε από μωρό με το μοναδικό πρόσωπο που είχε στον κόσμο· τη γιαγιά του. Τον φωνάζαμε Γκαγκάριν, γιατί συνέχεια μας μιλούσε με θαυμασμό για το Ρώσο κοσμοναύτη, τον πρώτο άνθρωπο που ταξίδεψε στο Διάστημα.

Μια τέτοια μέρα του καλοκαιριού, ενώ γυρίζαμε με τον Φάνη από το ποτάμι, είδαμε μια κοπέλα στη μέση του χωματόδρομου να προσπαθεί να βάλει την αλυσίδα του ποδηλάτου της. Καθώς πάσχιζε σκυμμένη, τα στήθη της ξεπρόβαλλαν ολοστρόγγυλα και σφιχτά μέσα από το μισά-

νοιχτο πουκάμισο. Γρήγορα πέσαμε μπρούμυτα πίσω απ' το ανάχωμα που χώριζε τον αγροτικό δρόμο από το ποτάμι. Τα κεφάλια μας προεξείχαν ίσα ίσα για να μπορούμε να βλέπουμε. Κρατώντας την ανάσα μας, κοιτούσαμε με γουρλωμένα μάτια την άγνωστη κοπέλα.

Ήταν γύρω στα είκοσι, πανέμορφη, με καστανόξανθα μαλλιά, μεγάλα πράσινα μάτια, λευκό δέρμα. Ένωσα τα γόνατά μου να λύνονται, το στομάχι μου να σφίγγεται και ακαριαία αισθάνθηκα αιχμάλωτος της σαγήνης της. Δεν ήθελα, ούτε και μπορούσα εξάλλου, να κάνω τίποτε άλλο από το να μείνω ακίνητος.

Ήταν η πρώτη φορά που έβλεπα τη Γαλλίδα δασκάλα. Πολύ αργότερα, θα έλεγα, σε χρόνο παρατατικό, ότι αυτό που είχα δει ήταν μια οπτασία που έλαμπε. Ωστόσο, το εναρκτήριο λάκτισμα του έρωτά μου για εκείνη δεν το είχε δώσει καμιά οπτασία. Το δέλεαρ ήταν στιγμιαίο και ο πυροδοτικός μηχανισμός είχε ένα πολύ συγκεκριμένο σχήμα – με την έννοια που του έδιναν οι αρχαίοι Έλληνες, δηλαδή σχήμα είναι το σώμα σε κίνηση. Ήταν τα στήθη της που αχνοφαίνονταν από το ανοιχτό πουκάμισο και που πάγωσαν σ' ένα αιώνιο ενσταντανέ στη μνήμη του έρωτά μου. Τα χέρια της είχαν λερωθεί από το γράσο. Έδειχνε απελπισμένη. Ένωσα έντονα την επιθυμία να πεταχτώ επάνω, να τρέξω να τη βοηθήσω. Η μαγευτική χαράδρα όμως που σχηματιζόταν ανάμεσα στα στήθη της, καθώς εκείνη ήταν σκυμμένη, με καθήλωσε παραλυτικά στο χώμα.

Είναι μια εποχή που ο Σείριος, το πιο λαμπρό αστέρι του ουρανού, φαίνεται να αγγίζει τον ορίζοντα, ο ήλιος και η γη να έρχονται πιο κοντά και η ζέστη να γίνεται αφόρητη. Είναι μια εποχή που κάνει τους άντρες να στεγνώνουν και να γίνονται ασθενικοί και τις γυναίκες να ανθούν και να γίνονται λάγνες όσο ποτέ. Είναι η εποχή των κυνικών καυμάτων.

Ένα τέτοιο καλοκαίρι ο δωδεκάχρονος Άγης και οι τρεις συνομήλικοι φίλοι του – ο σκληροτράχηλος Φάνης και οι δίδυμοι Κοσμάς και Δαμιανός– ξεκινάνε με τα ποδήλατά τους για να ανακαλύψουν μια μυστική τοποθεσία, κοντά στο ποτάμι, που όλοι έχουν ακουστά. Εκεί λέγεται ότι τα μεσημέρια κάνει μπάνιο γυμνή η Μπριζίτ, η όμορφη Γαλλίδα δασκάλα, την οποία φιλοξενεί ο μεγαλοκτηματίας Βάιος τα καλοκαίρια στο αρχοντικό του για να κάνει μαθήματα γαλλικών στο γιο του.

Η συνάντηση του Άγη με τη Γαλλίδα δασκάλα θα τον κάνει να ενηλικιωθεί απότομα, και τα δραματικά γεγονότα που θα ακολουθήσουν εκείνο το βράδυ θα σημάδεψουν για πάντα τη ζωή του.

Σχεδόν μισό αιώνα αργότερα, ο Άγης παραλαμβάνει ένα δέμα με ένα παλιό, σκουριασμένο πιστόλι και τότε καταλαβαίνει ότι το μυστικό που κουβαλούσε σε ολόκληρη τη ζωή του δεν το γνώριζε μόνο ο ίδιος. Δεν έχει άλλη επιλογή από το να επιστρέψει στον γενέθλιο τόπο για να κλείσει οριστικά τις ενκρεμότητες με το παρελθόν.

Ένα ταξίδι νοσταλγικό, πίσω στα χρόνια της αθωότητας.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.
ΤΑΤΟΙΟΥ 121, 144 52 ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΗ ΑΤΤΙΚΗΣ
ΤΗΛ.: 210 28 04 800 • FAX: 210 28 19 550
www.psichogios.gr • e-mail: info@psychogios.gr

ΚΩΔ. ΜΗΧΗΣΗΣ: 13022